

PSYKOLOGISKA INSTITUTIONEN OCH CARL-OTTO JONSSON

Siv Boalt Boëthius och Gunn Johansson

Carl-Otto Jonsson (1925–2017) var med sin långa yrkesbana och sitt stora engagemang viktig för att Stockholms universitets psykologutbildning samt avdelningen för tillämpad psykologi tillkom. Några månader innan Carl-Otto avled träffade vi honom för en intervju om hans yrkesliv. I den följande texten har intervjumaterialet kompletterats med fakta hämtade från andra källor. För mer detaljerade beskrivningar hänvisar vi till den jubileumsbok som sammanställdes till Psykologiska institutionens 50-årsjubileum (Jonsson, 2003; Nystedt, 2003) samt till Seniorpsykologer berättar, Psykologutbildningen – en tillbakablick (Ögren Blomén, 2023). Carl-Ottos tidiga liv och utbildning sammanfattas på följande sätt av hans kollegor och doktorander i en av hans minnesrunor:

Carl-Otto föddes i Sundsvall som den yngste av sex syskon. Han tog studenten med högsta betyg 1944. /.../ Redan under skoltiden bestämde han sig för att bli psykolog, men tog först licentiatexamen i teoretisk filosofi 1947. År 1951 började Cotto studera psykologi vid Stockholms högskola. Efter utbildningen tjänstgjorde han först vid Familjerådgivningen /.../ (Bergman, H., Boalt Boëthius, S., Nygren, M., Sandell, R., Sundh, O. Minnesruna DN 2017-06-15)

I runan beskrivs även följande: ”I gymnasiet drogs Carl-Otto ihop till Cotto, hans signatur i Sundsvalls tidning.” Det var under namnet Cotto som Carl-Otto var känd bland familj, vänner, kollegor och doktorander.

Beckomberga (1954–1960)

Cotto berättar att han kom till Beckomberga tidigt på 50-talet som praktikant.

Cotto: Det måste ha varit en av de första praktikantverksamheterna, det fanns ju inga speciella former eller så. Jag kommer ihåg hur oerhört chockerad jag blev, jag kom ju från en mindre stad, Sundsvall. Det var mycket som var nytt och obekant, jag minns att där fanns en homosexuell kvinna [och] jag kände att det fanns någon slags allmän homofobi kan man säga. En av mina första uppgifter var att förklara mer kliniska frågeställningar. Det låg på den nivån. Några mer psykiatriska eller kliniska frågeställningar fanns inte. Det fanns nog en person på SöS (Södersjukhuset), där man faktiskt arbetade mer kliniskt.

Siv: Du var ung när du först kom till Beckomberga och sedan fick den här tjänsten.

Cotto: Jag kom dit som praktikant och när det utlystes en tjänst fick jag den. Jag disputerade 1958 och på den tiden var psykologer något okänt. Jag var alltså den förste psykologen inom mentalsjukvården och arbetade på Beckomberga 1954 till 1960.

Gunn: Hur såg man på en psykolog då?

Cotto: Den drivande kraften på den tiden var Sander Izikowitz (1897–1973), överläkare på Beckomberga 1946–62 och styresman 1952–62 (Red. anm.). Det var en mycket begåvad person, driftig och expansiv och som såg till att sjukhuset fick resurser. 1955 avskaffades motboken – tyvärr – för på den här tiden så flödade det av alkisar. Det var Izikowitz som tagit initiativ till den här tjänsten. Det var han som chef som mötte mig och som talade om villkoren. Det viktigaste var att jag inte skulle bedriva någon terapi. Det fanns ju inga förutsättningar för det. Jag var ju inte utbildad i det och psykiatrikerna var det inte heller.

Siv: Bedrev han psykoterapi själv?

Cotto: Nej, inte psykoterapi, det gjorde han inte, men det var ju så primitivt allting. En av läkarna var bekant för att... ja, det var en anekdot från den tiden. Patienten sa att han hade så ont i huvet. Vem tusan har inte ont i huvet svarade psykiatern. Det var lite grann i den stilen. Psykoterapi förekom inte. Det var klassifikationssystem som gällde i den tunga mentalsjukvården. Några egentliga samtal där man dryftade problem förekom inte. Några systematiska tankegångar om samtal fanns det ingen antydning till.

Siv: Fanns det några internationella eller andra externa kontakter?

Cotto: Egentligen inte. De tunga antipsykotiska preparaten kom ungefär samtidigt. De användes på den gamla "Stormen" då.

Siv: Hur var övergången från tiden på Beckomberga tills du gick över till universitetet efter att du disputerat? Hade du kvar några gamla kontakter efter att du gick till Psykologiska institutionen?

Cotto: Egentligen inte, jag hade en del kontakter kvar. Jag hade en grupp alkoholister att ta hand om, de första åren i alla fall. Hade inga egentliga engagemang kvar efter att jag slutat.

Stockholms universitet (1963–1992)

Psykologiska institutionen

Cottos uppfattning var att starten av psykologutbildningen i Stockholm var präglad av konkurrens mellan den psykologiska och den pedagogiska institutionen. Cotto upplevde denna utmaning krävande och ansvarstynad. Han identifierade sig med Psykologiska institutionen, som han kommit att få större förtroende för.

Cotto: Samtidigt hade Arne Trankell ett engagemang i samhället som inte fanns på psykologen. Gösta Ekman var ju psykometriker. De första åren på Psykologiska institutionen var ju väldigt präglade av hans oerhörda begåvning och fantastiska förmåga att på ett enkelt sätt framställa komplicerade förhållanden. Han var ju lysande i sin förmåga att framställa saker. Han var ju lite engagerad i det militära, militärpsykologiskt, men det var ingenting som präglade institutionen. Gösta var nog allmänt teoretiskt ointresserad faktiskt.

Gunn: Han var väl mer mättekniskt intresserad.

Cotto: Som exempelvis hur vårt engagemang för människor avtar ju längre bort ifrån oss de lever. Som jag kan minnas hade han liksom inga tankar om detta, mer än att det var ett fantastiskt intressant fynd.

Gunn: Det blev en fin matematisk funktion!

Cotto: Ja, så var det!

Gunn: När du kom till Psykologen, vilka var aktiva då? Vilka var dina arbetskamrater?

Cotto: Ja, Bengt Högman, redan då, Bengt var en central person på institutionen. En viktig funktion på den tiden, särskilt för institutionerna, var ju att skriva ett bra budgetförslag. Varje vinter fram till januari kämpade vi med det där. Som jag förstår var nog Bengt den ledande

när de gällde sådant. Det hängde ihop med att han varit med om det innan, han kom utifrån. Med erfarenhet från ett annat ekonomiskt sammanhang. Han kom från PA-rådet. Sen hade vi redan då en avdelningsvis uppställning inom institutionen med Gunnar Goude, och andra. Det fanns hela tiden en bestående motsättning mellan den tillämpade psykologin och den allmänna psykologin och det har fortsatt än idag. Det som karakteriserade den tillämpade psykologin handlade om att ha övningar i att använda metoder för att lösa relativt vanliga mänskliga problem. Institutionen medverkade till en extern psykoterapi- och handledarutbildning för att tillgodose kommande behov av handledare på psykoterapiutbildningar på olika nivåer. Inom de andra områdena kom det egentligen aldrig så långt mot tillämpning. Vi fick improvisera med arbetsuppgifter. Det fanns ju ingen psykologisk verksamhet på fältet som man kunde introducera studenterna till.

Gunn: Det var tydligen svårt att ta in detta.

I den jubileumsbok som sammanställdes till Psykologiska institutionens 50-årsjubileum 2003 skriver Lars Nystedt:

Avdelningen för tillämpad psykologi uppstod 1963 i samband med att den dåvarande indelningen i fem olika avdelningar infördes, och avdelningen hade även det övergripande ansvaret för utbildningsorganisationen. Från och med vårterminen 1966 och till den 1 juni 1969 vikarierade Carl-Otto Jonsson på professuren och var samtidigt förordnad som tf. prefekt. /.../ I samband med att Carl-Otto Jonsson blev professor och tillförordnad prefekt fick klinisk psykologi en allt större roll. Under denna period växte även dagens sammanhängande psykologutbildning fram. Tillkomsten av psykologutbildningen som från början var en teoretisk yrkesutbildning av psykologer blev 1982 det 5-åriga psykologprogrammet, som är en legitimationsgrundande utbildning inkluderande den grundläggande psykoterapiutbildning, där studenterna bedriver klientarbete under avancerad handledning (Steg 1).

Psykologiska och pedagogiska institutionerna

Siv: Kan vi gå tillbaka till uppdelningen mellan Psykologen och Pedagogen? Det jag hörde på den tiden var att det handlade om en motsättning mellan Gösta Ekman och Arne Trankell. Var det också en personfråga mellan dem? Det var vad man hörde och förstod som student – var det fel?

Cotto: Nej, det fanns tydliga motsättningar mellan Gösta Ekman och Arne Trankell. Det var Gösta som fick professuren i psykologi. Han var ju helt briljant men lite ensidig. Framför allt var det Arne som var bitter och konkurrerande. Han omgav sig med personer som var engagerade i frågeställningar utanför institutionen /.../. De expanderade med kursutbud och så tror jag. Det blev en mer tillämpad verksamhet. Varken jag eller någon annan visste egentligen vad de gjorde. De expanderade och löste upp, tror jag rätt mycket av sina undervisningsformer. Det passade mer tillämpad verksamhet. Varken jag eller någon annan tror jag egentligen visste vad de hade för sig. Det fanns en oerhörd skepsis, man trodde inte på deras metoder. Hur de examinerade och så.

Siv: Man läste ju två eller tre betyg i psykologi och pedagogik och med sociologi eller statistik. Kombinationen innebar ju att man studerade på båda institutionerna. Man fick ju till livs rätt mycket av motsättningarna. Man såg olikheterna mellan institutionerna. Det mynnande bl.a. ut i att Pedagogiska institutionen tillsatte ett stort antal lektorer varav flertalet fick gå efter en tid.

Gunn: Minns att du, Cotto, gjorde en heroisk insats vid något tillfälle. Man hade kommit överens om att ha ett gemensamt seminarium. Det här var när jag var licentiand. Det skulle inte vara på endera av institutionerna. Du eller någon annan hade bokat en neutral lokal i något av de blå husen (Stockholms universitet). Vi skulle läsa en text i förväg och diskutera den. Jag kommer tyvärr inte ihåg vad det var för text. Vi var många som tyckte det var jätteintressant. Så kom vi dit och Torbjörn Stockfelt, han ville inte ens sätta sig vid bordet utan satte sig vid sidan av och sa: "Men det här blir ju helt orättvist för jag har inte läst på"... Minns du det här?

Cotto: Ja.

Gunn: Det gick ju inte att genomföra någon diskussion. Du ville försöka, föra lite diskussioner, minns att du verkligen gjorde ett försök.

Cotto: Var det inte Bengt Börjesson som skrivit en text, där han inte hade problematiserat situationsproblematiken tillräckligt mycket skulle jag vilja säga. Det handlade om förståelse.

Gunn: Ja, just det. Så kan det ha varit.

Cotto: Det som kallades för hermeneutik. Sorgligt, de lyckades inte göra mycket av det. Det är ju ett viktigt område också. Den vetenskapliga insatsen kräver ju rätt ordentliga insatser med systematiken inom språk och så.

Siv: För att knyta an till Pedagogen och Psykologen. Varför sysslade man inte med aspekter som t.ex. hur barn lär sig, ett område som är relevant. Det fanns varken på Psykologen eller Pedagogen. Det känns som att ingen tog hand om det som skulle behövas. Undrar om det bottnade i den polarisering som fanns mellan institutionerna på något sätt.

Cotto: Jag föreställer mig att det delvis kan ha bottnat i att Pedagogen var så upptagen av att försöka få sin del av psykologutbildningen. Om man tittar på psykologutbildningen i stort så börjar det mer eller mindre med två eller tre betyg i psykologi och pedagogik plus sociologi eller statistik och man kunde då ta ut en fil. kand-examen.

För att komplettera bilden av hur Avdelningen för tillämpad psykologi och psykologutbildningen kom igång genom det arbete Cotto bidrog med återges här delar av en minnesruna författad av några av Cottos tidiga doktorander och kollegor:

*Cotto var en mycket aktiv förespråkare för att tillämpad psykologi skulle få en plats på institutionen vid sidan av den starka mer experimentellt inriktade psykologin. Det mötte en hel del motstånd både inom den egna institutionen och i relation till främst Pedagogiska institutionen. Efter ett engagerat och insiktsfullt arbete där Cotto hade en avgörande roll beslutades 1969 att den tidigare kombinationen av betyg i psykologi, pedagogik och sociologi/statistik skulle ersättas av övergångsutbildningen PEG (psykologutbildning efter grundexamen).
/.../*

I samband med att [Cotto] blev professor och tillförordnad prefekt 1963 fick klinisk psykologi en allt större roll. Under denna period växte även dagens sammanhängande psykologutbildning fram. Inför [Cottos] pensionering tillkom Avdelningen för klinisk psykologi, och blev därmed en helt egen avdelning på institutionen (Boalt Boëthius, S., Johansson, G., Isaksson, K., Westlander, G. Minnesruna SvD 2017-06-07).

Psykologutbildningen

Psykologförbundet skriver följande i sitt Utbildningspolitiska handlingsprogram (2017):

Psykologyrket är ett relativt ungt yrke. Från att i huvudsak ha funnits som akademisk disciplin har psykologin under de senaste fem decennierna också utvecklats och formats till det professionella innehåll det har idag. Utbildningen har förankring i forskningsbaserad teori och metod, given vid en lång och sammanhållen universitetsutbildning med stor bredd på tillämpningsmoment och auktoriserat av Socialstyrelsen genom legitimation för yrket. Den psykologiska kunskapens tillväxt- och förändringstakt är hög och kraven på grundutbildning, liksom kraven på fortbildning och kompetensutveckling efter legitimationen, blir allt större för att garantera kvalitet och kompetens hos psykologkåren (Psykologförbundets hemsida, 230104).

Cotto: Den första anpassningen som gjordes var ju med PEG. Det var ju precis samma grundutbildning som tidigare. Och i PEG skulle ju ingå en mindre avhandling, det momentet reducerades nu kraftigt. Så skulle man få välja kurser, men kurserna var de gamla kurserna. De var ju alltså väldigt dåligt anpassade efter behovet.

Gunn: Det fanns ju väldigt få psykologer bland lärarna med egen erfarenhet av att arbeta som psykologer.

Cotto: Ja, just det, dessutom så var det som jag förstår det, att universitetsstadgan inte tillät tillämpningsutbildning inom den samhällsvetenskapliga fakulteten. Så Kjell Härnqvist lade fram ett förslag att införa tillämpningsutbildning. Det man kunde tänka sig var att ha en liten topputbildning efter grundutbildningen som var mer tillämpad. Den utbildning som sen kom att kallas för PEG och det är då som Psykologiska institutionen kommer in som kursgivare. Och när det gäller PEG var det David (Magnusson) som suttit som ordförande i gruppen som föreslog införandet av PEG, och det gällde över hela riket. Sen var det PEG, där blev jag ordförande och annars Bengt Högman från vår institution. Och vi planerade den och insåg att den hade ett så pass ambitiöst innehåll att vi skulle ha lite svårigheter att ta hand om så många studenter som ville gå den. Vi talade om för UHÄ (Universitets och högskoleämbetet) att man skulle inrätta en spärr, men där fick vi ge oss. I det här fallet, när vi planerade den kunde vi också ha framförhållning när det gällde utbildningen. På den vägen kom vi att ta över den här utbildningen. Då kom hela CD-utbildningen att placeras på Psykologiska institutionen.

Gunn: Var Pedagoger med på något sätt? Det fanns väl fortfarande meningsmotsättningar?

Cotto: Ja, det gjorde det väl. Men nu var utbildningen riksomfattande, Umeå, Göteborg och Lund var med i den här gruppen.

Gunn: Det finns ju en utbildning på Karolinska Institutet, där Torkel Klingberg och andra neuropsykologer använder nya verktyg som blivit väldigt dominerande med möjligheter till mer systematiska studier.

Siv: Jag minns ju faktiskt att när vi läste metodkursen på forskarutbildningen fanns det ett rum för en dator som upptog en stor del av rummet. Sedan gick det fort till att flera skaffade Mac-datorer. Jag minns att en kollega med enfaset utbrast: "Då kan ju vem som helst använda en dator". Han var mycket olycklig över detta.

Gunn: Jag kommer ihåg när vi gick kurs och skulle programmera den här stora datorn, programmeringen skedde genom tangentryckningar.

Handledning av doktorander

Siv: Jag uppfattade att du var väldigt sammanhållande för hela psykologutbildningen från PEG och framåt. Sen hade du ett helt gäng doktorander som du handledde på deras olika kliniska områden. Du var nog den enda som handledde dem på kliniska projekt. David (Magnusson) hade Örebroprojektet, sen fanns det inte så många andra egentligen. Det är min bild.

Cotto: Det blev ju så att det mesta blev att handleda, det var ju en resursfråga.

Siv: Kommer du ihåg hur många handledda du hade parallellt egentligen?

Cotto: Ja, du vet att själva doktorandutbildningen var ju kaotisk under flera decennier. Hade ju flera hundra doktorander mer eller mindre inne i systemet. Minns att Paula Patkai som studierektor kämpade otroligt för att få ordning på det här. De flesta studerande var oerhört pressade. De kunde inte studera mer än halvhjärtat. De hade ju inga ekonomiska möjligheter. Fanns ju inte tjänster för dem på den tiden. Samtidigt hade de ju väldigt svårt för tanken att lämna doktorandutbildningen. Det var ju en dröm för dem. Det innebar ju att vi hade flera tiotal doktorander var på den tiden.

Gunn: När Bertil Gardell dog fanns det 23 doktorander under hans ansvar och som var kopplade till hans avdelning. Flera av dem visste inte vem som var deras handledare. Det blev ett stort utredningsarbete att försöka skaffa handledare åt dem.

Cotto: Hade Bertil inte varit handledare åt dem?

Gunn: Bertil hade ansvaret för doktorander, de arbetade i hans projekt och var på så vis försörjda. En och annan kanske hade ett eget projekt. Det här med att bli klar med examen eller sin avhandling. Det var inte någonting som Bertil kände som något tungt ansvar som vilade på honom. Det rullade på. Till saken hör ju att nya forskningsmedel blev tillgängliga för arbetsmiljöområdet och det fanns väldigt få personer som Bertil och Edmund Dahlström och några till som var tillräckligt kvalificerade för att handleda doktorander och starta projekt på detta nya område.

Siv: Jag gick på några av de här seminarierna, ofta med inbjudna föreläsare. Jag hade liksom ett blandprojekt som knöt an till vad Bertil höll på med. Bertil blev intresserad av det projekt jag höll på med, som du Cotto uppmuntrade mig ett göra, med studier av personal på förskolor. Bertil sa att det var viktigt att de anställda fick mycket stöd. Jag menade att det var bra, men att det också var viktigt att de inte fick för mycket stöd. Det var en ny tanke för honom som han tyckte var intressant. Ibland stöttar man folk för mycket, så de förlorar sin självständighet. Hade hittat det i min forskning. Då bjöd han in mig och jag var med på några av de seminarierna som jag tyckte var väldigt roliga. Det fanns inte skuggan av krav på att folk skulle bli klara.

Gunn: Det som doktorander nu lider av, den här pressen att de ska bli klara inom en viss tid, den fanns inte alls. De jobbade lite utanför universitetet och sen med sina projekt.

Cotto: När du började din doktorandutbildning Gunn, fick du handledning från början?

Gunn: Ja, det kan man nog säga. Det var ju precis när man införde doktorsexamen 1969 men man fick ligga på rätt mycket själv. Det var hos Marianne (Frankenhäuser) och det var en annan tid.

Cotto: För Gösta visade ju aldrig någon handledningsiver egentligen.

Siv: När jag skrev min lic. avhandling hade jag David som handledare och jag träffade honom en gång, minns jag, när jag var i slutfasen. De som ingick i Örebroprojektet fick handledning men för andra som gjorde annat var det nog inte så organiserat. Som Gunn sa fick man ligga på själv och jag gjorde nog inte det.

Gunn: Jag tror också att jag fick en del handledning av en av Mariannes gästforskare, William Lambert från Cornell University.

Siv: Jag minns att när jag fått ett vikariat på institutionen ca 1973 och du frågade vad jag ville forska på och jag svarade att jag ville undersöka vilka barn som kunde ha nytta av barnterapi eller något om hur arbetsgrupper fungerar. Då svarade du att det där med grupper kan jag ingenting om men det låter intressant! Det kändes så uppmuntrande och jag tror du hade den inställningen till många av dina doktorander.

Hur Cotto uppfattades som person beskrivs av kollegor i en tredje minnesruna.

Cottos samlade kompetens och intresse för professionsfrågor gjorde honom till en central gestalt i utvecklingen av den svenska psykologutbildningen. Hans kunskap inom tillämpad psykologi var lika bred som den var ingående. Han representerade en psykodynamisk kunskapstradition och besatt djup kunskap om människors psykiska inre liv. Samtidigt var han en skarpsinnig akademiker som kunde genomskåda såväl metodologiska som teoretiska svagheter i ett resonemang.

In i det sista var han aktiv och tog del av senaste forskningsrönen inom framförallt barn- och ungdomspsykologi. Då han läst en aktuell artikel av en yngre kollega mailade han gärna en insiktsfull och uppmuntrande kommentar. Cotto var inte de stora ordens man. Han pekade inte med hela handen, istället visade han genuint intresse och uthålligt engagemang. Han var lågmäld och respektingivande men kunde markera med emfas om det var något han ogillade. Cotto var aldrig insmickrande, men med sin intellektuella integritet och underfundiga humor var han en synnerligen älskvärd kollega och förebild (Preisler, G., Risholm-Mothander, P., Smedler, A.-C., Ögren, M.-L. Minnesruna SvD 2017-05-29).

Slutord

Mot slutet av intervjun talade vi om att utvecklingen i samhället verkligen har förändrats och därmed även psykologyrket. Från att psykologidentiteten under Cottos tid var ytterst diffus till att den i dagens samhälle blivit en legitimationsgrundad, respekterad och efterfrågad profession. Utbildningen fungerar som en bas för många inriktningar och nya tillämpningsområden utvecklas allt eftersom.

Det finns idag ett flertal kliniskt inriktade utbildningar på institutionen. Det mest omfattande är psykologprogrammet som erbjuder klinisk verksamhet både inom KBT (kognitiv beteendeterapi) och PDT (psykodynamisk psykoterapi). Det är många sökande till psykologprogrammet och valet av inriktning är jämt fördelat. Därutöver finns en psykoterapeututbildning och en handledarutbildning. De psykoterapier och handledningar som bedrivs videospelas och flera forskningsprojekt är knutna till de olika utbildningsverksamheterna. Det kliniska arbete som bedrivs vid institutionen i anslutning till utbildningsverksamheten har blivit Stockholms universitets psykologiska klinik och är en av Stockholms största vårdgivare inom psykologisk behandling. Här går nu (2023) över 300 klienter i psykoterapi varje år.

Marie-Louise Ögren Blomén (2023) skriver att ”Cotto månade om att utöka den kliniska tillämpade kunskapen inom utbildningen och att försöka se till att forskning och undervisning integrerades på institutionen. På samma sätt strävade han efter att stimulera forskning inom olika tillämpningsområden (t.ex. det kliniska) som komplement till mer grundläggande, experimentell forskning.”

Både under och efter intervjun kunde vi konstatera att Cotto har varit en mycket central person i det långsiktiga arbetet med att i den akademiska världen bygga upp en yrkesutbildning med tydliga tillämpningsinslag. Han hade en vision av vad som behövdes och vad som skulle kunna vara möjligt. Han lade ner ett imponerande arbete inom institutionen tillsammans med kollegor, fast stödet för honom nog var blandat. Cotto hade dryga 30-talet doktorander som bidrog till att den kliniska forskningen tog allt större plats inom institutionen. Han hade även kontakter med institutioner utanför universitet som

Ericastiftelsen och dåvarande Mentalvårdsbyrån (senare Psykoterapiinstitutet) som kom institutionen tillgodo.

Inför Cottos pensionering tillkom Avdelningen för klinisk psykologi som numera är en väl etablerad enhet inom institutionen. Cottos professur fick efter hand ny benämning och 1992 utnämndes Lars-Göran Öst till professor i klinisk psykologi, således den första i sitt slag vid Stockholms universitet. Lars-Göran Öst var professor i klinisk psykologi fram till sin pensionering år 2012 och nuvarande (2023) innehavare av tjänsten är Per Carlbring.

Referenser:

Jonsson, C.-O. (2003). Psykologutbildningen – utvecklingen som jag ser den. I L. Nystedt (Red.) *Psykologiska institutionen: En jubileumsbok*, s. 101–108. Stockholms universitet.

Nystedt, L. (2003). Psykologiska institutionen 1953–2003. I L. Nystedt (Red.) *Psykologiska institutionen: En jubileumsbok*, s. 7–36. Stockholms universitet.

Psykologförbundet (2017). Utbildningspolitiskt program. www.psykologforbundet.se/utbildningspolitiskt-program.

Ögren Blomén, M.-L. (2023). Psykologutbildningen – en tillbakablick. Psykologiska institutionen. Stockholms universitet.

Personregister

Bengt Börjesson, professor vid Pedagogiska institutionen, SU
Per Carlbring, professor vid Psykologiska institutionen, SU
Edmund Dahlström, professor vid Sociologiska institutionen, GU
Gösta Ekman, professor vid Psykologiska institutionen, SU
Marianne Frankenhäuser, professor vid Psykologiska institutionen, SU
Bertil Gardell, professor vid Psykologiska institutionen, SU
Gunnar Goude, professor vid Psykologiska institutionen, SU
Kjell Härnqvist, professor vid Pedagogiska institutionen, GU
Bengt Högman, studierektor för psykologlinjen och PA-linjen, Psykologiska institutionen, SU
Sander Izikowitz, överläkare Beckomberga sjukhus
Torkel Klingberg, professor vid KI
William Lambert, gästforskare från Cornell University
David Magnusson, professor vid Psykologiska institutionen, SU
Lars Nystedt, professor vid Psykologiska institutionen, SU
Paula Pátkai, docent vid Psykologiska institutionen, SU
Torbjörn Stockfelt, professor vid Pedagogiska institutionen, SU
Arne Trankell, professor vid Pedagogiska institutionen, SU
Marie-Louise Ögren Blomén, docent vid Psykologiska institutionen, SU
Lars-Göran Öst, professor vid Psykologiska institutionen, SU